

JORDI PLAY

Sindicats, i ara què?

JOSEP MARIA ÀLVAREZ

Secretari general d'UGT-Catalunya

JORDI PLAY

Des de la UGT valorem molt positivament el 29S. Les dades objectives demostren que l'aturada ha estat magnífica i que si la gent ha fet vaga ha estat perquè està convençuda que les coses s'han de fer d'una altra manera. Ha estat una vaga cívica, en què la gent ha plantat cara al govern i li ha dit que no li agraden les seves polítiques. A més, no podem oblidar que ha estat una mobilització de caràcter europeu: alhora que aquí es feia la vaga, hi havia manifestacions a ciutats europees com ara Brussel·les o Roma. I estic segur que durant les setmanes vinents veurem mobilitzacions a la Gran Bretanya i a Alemanya. És molt important que fem

aquest doble esforç: cal que ens manifestem a casa nostra, però també que el malestar es faci visible a tot Europa, perquè això farà veure als governs europeus que cal canviar el rumb.

Ara hem de deixar temps al govern perquè paeixi la immensa aturada de dimecres. Si volen negociar, hauran de fer propostes concretes i dir clarament quina és la seva posició respecte a les reformes futures. D'una altra banda, fóra bo que la CEOE es tragués de sobre Díaz Ferran. Ell sap tan bé com nosaltres que aquesta reforma no ajuda les empreses.

VICENT MAURI

Coordinador d'Intersindical Valenciana

EL TEMPS

Després d'una intensa campanya de descrèdit, els sindicats van poder mobilitzar milers de persones a la manifestació del 29 de setembre. El govern espanyol ja els ha convidats a seure per tornar a negociar, però ells no hi semblen gaire disposats. EL TEMPS els ha demanat per l'endemà de la vaga.

Considerem que la vaga ha estat un èxit sense paliatius. Ha hi hagut un seguiment del 78% i, per tant, cal valorar-la com un èxit important del moviment sindical. Alguns, l'endemà, van dir que havia estat un fracàs, però això no és cert, en absolut. No podem passar per alt la campanya orquestrada contra els sindicats per part d'una part important dels mitjans de comunicació, els empresaris, el PP i una part del govern. Això és així de fa mesos, fins i tot entrant en qüestions de la vida privada dels líders dels sindicats, la qual cosa és del tot inèdita. L'objectiu era clar: ens ataquen perquè els molestem; ells voldrien afeblir els sindicats perquè no tingueren representants.

A partir d'ara, el govern ha de canviar la política perquè la que ha fet fins ací ha estat censurada de manera rotunda. El govern de Zapatero ha d'anul·lar aquesta reforma i no ha de tocar les pensions. En definitiva, ha de posar fi al pla d'ajust perquè significa una condemna per a tots els treballadors. Per contra, li demanem una reforma fiscal progressiva, que cree ocupació i reactive l'activitat econòmica. Tot això no passarà amb aquesta reforma, tal com el govern i els empresaris han reconegut. Als sindicats ens queda continuar pressionant i convencent tot-

hom de la força que podem tenir i dels perjudicis de les polítiques del govern. Afegim-hi, a banda, que el PP també ha d'estar alerta, perquè aquesta vaga també anava contra ells.

PACO MOLINA

Secretari general de CCOO-País Valencià

La vaga ha estat la resposta adequada a una agressió inútil, ineficaç, ineficient i insolidària. Crec que la resposta ha estat equíparable a la magnitud de l'agressió. No volem pecar d'excessivament optimistes però és inqüestionable que l'impacte de la vaga del 29S va ser notori i visible. A més, era la primera vegada que el moviment sindical afrontava una vaga després d'una pluja mediàtica i ideològica contra els sindicats com no s'havia vist mai. Amb 4,5 milions de desocupats, un 35% de temporalitat i uns sous que fan que no es pugui renunciar al salari d'un dia, la situació no aventurava gaires èxits. Per això crec que el moviment sindical n'ha eixit reforçat, cosa que no lleva que hàgem de fer les nostres reflexions internes.

El govern ha d'entendre que després del 29S res no pot ser com abans. Això no significa tancar cap porta. Significa que des de la responsabilitat sindical no podem afrontar novament un diàleg social si no abordem abans algunes qüestions: per exemple, la duració del diàleg social (la dilatació del temps ha operat negativament cap a la convocatòria de mobilitzacions); hem de saber sobre quins continguts i això ja descarta algunes de les mesures que han estat contestades al carrer. I hem d'equilibrar els sacrificis, perquè no pot ser que les capes més baixes paguen els pecats del capital. La gestió d'aquesta vaga serà complicada i no tindrà molt probablement una resposta de caràcter immediat per part del govern.

BIEL CALDENTÉY

Secretari general del Sindicat de Treballadores i Treballadors-Intersindical de les Illes Balears

La vaga va registrar una de les manifestacions més fortes dels últims vint anys. Calculem que a totes tres illes es van mobilitzar entre 15.000 i 20.000 persones. D'una altra banda, el seguiment de la vaga ha estat desigual, si bé hi va haver moments en què es van aturar els punts més estratègics de l'activitat econòmica, com ara l'aeroport o els pocs polígons industrials que tenim a les Illes. El consum elèctric va enregistrar una baixada del 13% menys, una quantitat semblant a un dia festiu. Cal tenir en compte que era una vaga molt complicada, perquè anava contra un govern teòricament d'esquerres. A més, la mobilització havia estat precedida per una estratègia de contenció per part dels dos sindicats, que se'n va anar en orris en el moment que el govern va confirmar el tomb en matèria de polítiques socials.

L'STEI-i no formava part d'aquest diàleg, ni tan sols als nostres àmbits territorials; per això hi vam haver d'assistir com a espectadors crítics. A partir d'ara, un diàleg social que no impliqui cap modificació de la reforma laboral seria fraudulent. No té cap sentit participar en un diàleg sobre les pensions com a convidats de pedra, amb unes propostes tancades. Els sindicats han d'intentar negociar i arribar a un consens sense que això signifiqui assumir, com ha fet el govern, els manaments dels organismes internacionals. Des de l'STEI-i pensam que cal una reforma fiscal progressiva per a reequilibrar els sacrificis. Fer el contrari no tendria cap sentit.

ISABEL PALLARÉS

Secretària general de la Intersindical-CSC

La mobilització del dia 29 de setembre ha de fer de moure peça al president del govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, i no aclucar-se d'ulls a la voluntat expressada pels ciutadans. I no hi ha cap més solució que la retirada d'aquesta reforma laboral. Així mateix, també ha de rectificar i ha d'aturar el projecte de reforma de pensions i corregir les mesures d'austeritat que van contra els interessos dels treballadors i les treballadores públics i pensionistes. No es pot continuar enderrocant l'edifici de l'estat del benestar.

Per a la Intersindical-CSC ara, però, no és el moment d'aturar-se a veure què passa. Considerem indispensable de mantenir la pressió d'aquesta protesta que s'ha visualitzat amb la jornada de la vaga general. Per això creiem que cal fixar un calendari indefinit de mobilitzacions que posi aquest descontentament popular sobre l'agenda del govern espanyol, de manera que el forci a escoltar el clam de la ciutadania. Som conscients que no és fàcil, però era és l'hora de mantenir la fermesa i de ser capaços de continuar la confrontació, un cop ha quedat ben clar que la via del pactisme i de l'anomenat *diàleg social* –defensat fins ara per patronals i per alguns sindicats– només ha servit per a fer possible aquesta retallada de drets socials. Hi insisteixo, ara toca fermesa, ser forts i no cedir als cants de sirena o als auguris apocalíptics. Cal mantenir les mobilitzacions que calgui fer, fins que s'aconsegueixi que l'executiu espanyol canviï 180° la direcció de les seves polítiques socials, començant, primer de tot, per la retirada completa de la reforma laboral.

Violeta Tena